Ч. 88 Пятниця 21 цьвітня (4 мая) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с

Сойм краєвий.

На початку вчерашного засїданя присьвятив п. Маршалок посмертний спомин помершому архиеп. кс. Моравскому, а палата вислухала его стоячи.

По закінченю формальностий приступлено до дневного порядку. П. Урбаньский здавав справоздане комісиї дорогової о справозданю Видїлу краєвого з дїяльности департаменту IV. (в справах дорогових). — (Провід в сали обняв віцемаршалок еп. Чехович).

Гр. Стадницкий критикував справоздане і жалував ся на великі тягари, які поносять двори. Домагав ся візвати правительство до лучшого удержуваня державних гостинців.

П. Хамец боронив Видїл краєвий, почім палата приняла справоздане до відомости і ухвалила візвати правительство: а) признати за державні сї дороги, котрі для держави мають важне значене під взглядом військовим і економічним; б) запоруки в законодатній дорозї постійній дотациї з державного скарбу на будову і удержанє доріг повітових і громадских.

Відтак приняла палата до відомости без ніякої дискусиї справоздане комісиї санітарної о справозданю Видїлу краєвого з дїяльности департаменту V. Також ухвалила палата візвати Видїл кр.: до вступних кроків до побудованя як найскорше приюта для 500 невиличимих божевільних, до порозуміня з правительством в справі будови заведеня для положниць в Кракові, до поновленя старань у правительства о заведене двох нових шкіл для повитух в Галичинї і до предложеня на найблизшій сесиї соймовій проекту краєвого закона, управильнюючого опіку над убогими, а вкінци візвано правительство до будови у всхідній Галичинї специяльних шпиталів до лїченя венеричних недуг.

З порядку дневного наступила дискусия над буджетом на 1900 р.

Перший промовив пос. Окуневский і заявив, що буде голосувати против буджету, а то з огляду на конечну потребу зміни краєвої полїтики. Критикував дїяльність краєвих властий і закинув соймовій більшости, що не має відваги стояти твердо в обороні інтересів краю. — Пос. Бернадзиковский, людовець, заявив ся іменем свого сторонництва за буджетом, бо буджет обіймає видатки конечні до удержаня автономічного житя в руху. Дальше докоряв шляхті, що она винна галицкій нуждї. — Пос. Барвіньский жадав, щоби край упімнув ся енергічно у правительства о участь в консумцийних податках, бо без того скарб краєвий все буде недомагати. З другої сторони треба би підносити селянина економічно, а замість того появляють ся такі внесеня, як реформа громад, селяньскі майорати і т. п. що веде лиш до більшої нужди. Також полїтика супротив Русинів не конче справедлива. Добро краю вимагає, щоби оба народи жили з собою в згодї — Пос. Стояловский промавляв також в дусї опозиций; приписав вину всього злого шляхтї і нарікав на краєву адміністрацию. По промові п. Стояловского закрив п. Маршалок засїданє і назначив слїдуюче на вчера вечер. — На тім засїданю промавляв перший посол кн. Чарторыский і боронив буджету та краєвої управи. Також довшу бесїду в обороні більшости соймової і краєвих властий виголосив пос. Козловский. Пос. Вахнянин заявив насамперед, що волїв би, щоби сегорічний недобір покрито позичкою, а не висшими додатками до податків. Що-до лихого економічного положеня краю, то оно єсть вислїдом безнастанної борби національної в державі. Та борба то блудне колесо, з котрого тяжко вийти, але що до Поляків і Русинів, то й по рускій сторонї суть люди, що щиро бажають згоди.

По промові п. Вахнянина ухвалила палата замкнути дискусию загальну. До голосу записані ще пос. Ґурский, Гупка і Романович. Відтак відчитано ще нагляче внесене п. Залеского в справі полагодженя спору о Морске Око. О годинї 12½ в ночи замкнув п. Маршалок засїдане а слїдуюче назначив на нинї рано.

Новинки.

Львів дня 3-го мая 1900.

— **Стан здоровля Впреосьв. митрополита Куїловского** чим раз гірший. Недужий тратить притомність, лежить непорушно одеревілий і не приймає ні їди ні ліків.

56)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого видання.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше).

Дїдусь побіг так борзо, як лиш міг. Атоса задумана споглядала за ним і сказала сама до себе: Тепер будуть оба знати, що я їх любила аж до самої їх смерти. Рожа значить: „я тебе люблю", а вічно зелений киприс: „вірна і непохитна". За годину вернув дїдусь назад і привіс королївскій донцї, котра побігла против него, перстінь Бартї, котрий він найлїпше любив, а від Дарія індийску хустку, змочену в крови.

Зі сльозами в очах приймила Атоса ті дари з рук старого, відтак сїла собі з тими дорогими памятками під розлогим плятаном та цїлувала то одну, то другу, і шептала сама до себе: „Перстінь Бартї значить, що він на мене памятає, а умочена в крови хустка Дарія, що він готов пролити за мене кров зі свого серця".

При тім Атоса усьміхала ся, і від тепер згадуючи судьбу своїх приятелів, могла вже лиш тихо, але гіренько плакати.

* * *

В кілька годин опісля дав післанець Креcуса знати королївским женщинам, що невинність Бартї і его приятелів єсть доказана та що й Нїтетіс так як би й зовсім оправдана.

Тогди Касандана післала зараз на висячі городи і казала закликати Нїтетісу до себе. Атоса, так само в радости як і в смутку не знаючи міри, побігла напротив носилки своєї приятельки, та бігала від одної служниці до другої, і кождій казала: Всї невинні; всї а всї будуть жити нам на радість!

А коли наконець надійшла носилка з приятелькою, коли побачила в ній свою улюблену блїду як смерть, то розплакала ся на голос, кинулась висїдаючій на шию, і стала єї так довго цїлувати та голубити, аж побачила, що уратована паде з ніг і потребує сильнїйшої помочи, як єї слабі руки.

Омлївшу Єгиптиянку занесено до комнати матери короля. Коли она знов очи отворила, спочивала єї блїда як мармор головка на колїнах слїпої, она почула теплі уста Атоси на своїм чолї, а Камбізес, котрий послухав зазиву своєї матери, стояв коло неї.

Як не своя, і як би єї ляк брав, споглядала довкола по всїх тих, котрих найбільше любила. Наконець розпізнала всїх, одного по другім, потерла ся рукою по блїдім чолї, мовби хотїла стерти з него якусь полуду, усьміхнула ся дружно до кождого окремо, і знов замкнула очи. Їй здавало ся, що добротлива Ізіс спослала на ню солодкий привид в снї, і хотїла тепер задержати его в памяти цїлою силою своєї душі.

Тогди стала Атоса кликати єї по імени з превеликою ніжностию. І знов отворила она очи та ще раз побачила повні любови погляди тих, котрих нїби то, як їй здавало ся, в снї виділа. Такі так, то була єї Атоса, то єї матір приятелька, то не загніваний король, але той муж, котрого она любила. — Тепер і він промовив до неї, і глянувши на ню не грізним оком володителя, але благаючим прощеня, відозвав ся: О Нїтетіс, ожий! Ти не повинна, не можеш бути виноватою! Урадована, порушила она ледви що слїд головою, на знак, що она не винна, а на єї краснім личку появив ся любий усьміх радости, як би подув молоденької яри по грядках рож.

— Она невинна; на Мітру, що не може бути винувата! — крикнув Камбізес знову, і незважаючи на присутних, припав на колїна.

Якийсь перский лїкар приступив тепер до уратованої і натер їй виски якимсь дуже мило пахучим олїєм, підчас коли лїкар від очий, Небенхарі, говорив з тиха якісь зашептуваня, а покиваючи головою, взяв єї за живчик та дав напити ся якогось лїку зі своєї підручної аптички. Аж тепер она вповнї опритомнїла і піднесла ся на силу, та подякувала своїм приятелькам за докази їх любови, а звертаючись до Камбізеса, спитала: „Як ти міг о менї таке подумати, мій королю!" — В словах сих не пробивав ся ніякий докір, лиш глубоке горе, а володитель відповів на них тихою просьбою: „Прости менї!"

Касандана, якби хотїла подякувати синови за то, що він відцурав ся себе самого, рушила лиш слїпими очима та сказала: Та й менї прости, моя доню!

— **Вистава знарядів і приборів пожарних.** В днях 5 і 6 серпня 1900 р. відбуде ся у Львові краєвий з'їзд пожарних сторожий, котрий буде заразом ювилейним з'їздом 25-літного істнованя краєвого союза охотничих сторожий пожарних в Галичині. Підчас того з'їзду урядить ся виставу знарядів і приборів пожарних, з окремим відділом знарядів і приборів пожарних вироблюваних в краю. Союз пожарних сторожий запрошує ремісників, промислові заведеня і фабрики, що виробляють які-небудь знаряди і прибори пожарні, як пр. сикавки, драбини, ґурти, л[illegible]нви, сукно, мундури, реквізитові вози і т. д., взяти участь в тій виставі. Надіслані на виставу предмети будуть уміщені в місци на ту цїль призначенім безплатно, а союз огневих сторожий поробив стараня о медалї і инші відзначеня для виставців. Зголошеня о взятю участи в тій виставі належить надсилати до краєвого союза охотничих сторожий пожарних у Львові (улиця Пекарска ч. 12) найдальше до 1-го липня 1900 з поданєм предметів, які будуть надіслані на виставу, і їх скількости. О речинци до надсиланя зголошених на виставу предметів, будуть виставці в своїм часї повідомлені.

— **Убийника служниці Ілекізної,** котру убито в ночи дня 10-го цьвітня при ул. Сакраменток у Львові, вже зловлено. Поліция слїдячи за виновником прийшла до переконаня, що мусить нам бути хтось, що добре обзнакомлений з ситуациєю і маючий легкий приступ до особи убитої. Таким міг бути лиш льокай Корнило Чайковский, що мав любовні зносини з Ілекізною, а котрий говорив, що оженить ся з нею і дня 7 цьвітня остентацийно виїхав зі Львова до Библа, свого місця уродженя нїби то по метрику. — По убийстві в ночи на 10 цьвітня висланий агент поліцийний сконстатував при помочи жандарма, що Чайковского в критичній ночи не було в Библї; за то на другий день з'явив ся він у своєї тети в Конкольниках і був дуже змішаний. Коли же довідав ся, що поліция і жандармерия его пошукують, зараз знов щез і крив ся та зручно утїкав перед жандармами. Вислані два детективи при помочи жандармериї так его наконець приперли, що він не видячи иншого виходу сам добровільно ставив ся в суді повітовім в Бурштинї і признав ся до споненя злочину, оправдуючись лиш тим, що зробив то на власне жаданє Ілекізної. Чайковского відставлять до Львова.

— **Борба з бугаєм.** На центральній торговици у Відни підчас виладовуваня привезеного в суботу товару, було богато людий сьвідками слїдуючої страшної сцени. Розлючений бугай кинув ся на погонича, звалив его на землю, став місити ногами і бити рогами, що був би певно забив его на смерть, як би в послїдній хвили не прискочив був міский ветеринар Франц Йордан і не вхопив бугая за роги. Бугай пустив погонича, але тепер взяв ся до ветеринаря і зачала ся страшна борба. Бугай кинув ветеринаря на землю, але не міг ему нїчого зробити, бо той все держав его з цїлої сили за роги. Тогди на превеликий страх всїх піднїс бугай голову високо в гору і нїс ветеринаря до залїзничої огорожі очевидно в тій цїли, щоби его там приперти і роздушити, але ветеринар анї на хвильку не стратив притомности, лиш коли бугай принїс его близько до огорожі, він сильним сїпнєнєм скрутив ему голову на бік, пустив ся рогів, скочив на землю і втїк, та таким способом уратував ся.

— **Викрита шайка фальшівників банкнотів.** В Семигородї наробило перед кількома днями величезної сензациї викритє шайки фальшівників банкнотів, котрої члени належали до найінтелїґентнїйших кругів. Межи фальшівниками було кількох властителїв більших посїлостий, бувший достойник комітатовий Беля Чонґвай, котрий брав участь в бандериї підчас тисячалїтного ювилею істнованя угорскої держави, відтак два повітові нотарі, друкарі, літографи і т. д. Чонґвай признав ся, що сам один пустив в курс фальшивих десяток за 40.000 зр. Кількох сьвященників і осіб з лїпших кругів були укривачами фальшівників. Доси арештовано вісїм осіб. Прасу до вибиваня банкнотів перенесли були фальшівники з Торди, де була фабрика, а де они вже не чули ся безпечними, до Клявзенбурґа, і там еї закопали в якімсь городі. Властитель города дав знати до поліциї, і та забрала прасу вра[з] зі всїми належачими до неї приборами. Фальшівники умовили ся були, що мають уживати між собою тайної мови і в тій мові писати листи до себе. Коли з Торди вислано першу десятку до Клявзенбурґа, а тамошний спільник знайшов якусь похибку в нїмецкім текстї, то відтелеґрафував зараз: „Поезию ми дістали, дуже добра, лиш в послїднім рядку потрібна поправка.“ Фальшивий банкнот называв ся в сїй мові: „весїлє“, а пущений в курс фальшивий банкнот: „похорон“. Коли фальшівникам удало ся пустити в курс який фальшивий банкнот, то они зараз телеґрафували: „Нинї виділи ми похорон“. Коли поліция слїдила за ними, то они посилали депешу: „Армія ще не вмерла, але скоро не будемо уважати, то мусить згинути“. В той спосіб зложили были цїлий словар тайної мови.

— **Катастрофа в Парижи на виставі.** Перший початок всесьвітної вистави в Парижи записав ся сумною і страшною подїєю, катастрофою, яких рідко. О скілько доси знати в катастрофі згинуло десять людий а множество єсть більше або менше тяжко покалїчених. Завалив ся іменно міст чи радше воздушна кладка яка з місця вистави мала іти до величезного поза нею ґльобуса. Кладка та була 115 метрів довга, 5 метрів широка, а 4·6 метрів висока. Пятнайцяти ступенями виходило ся на ню з Марсового поля. На будову тої кладки мимо еї значної довготи ужито легкої плетїнки дротяної обліпленої цементом, а з такого самого материялу були і стовпи, на котрих кладка спочивала. Кладка була від сторони Марсового поля замкнена для руху, бо робота коло неї не була ще покінчена; як раз порали ся коло того, щоби кладку ґіпсом виправити і покласти на ній поруче. Мимо заказу архітекта префектури поліциї поздоймано руштованя заким ще цемент зовсїм був висох. Будівничий що виставив ґльобус і згадану воздушну кладку до него, Ґалерон, також був противний тому, щоби здоймити руштоване, тим більше, що ему дали знати, що кладка в кількох місцях пукає. Він

— Але я о тобі нїколи не сумнївала ся! — відозвала ся Атоса та з гордостию і чуючись щасливою поцїлувала свою приятельку в уста.

— Твоє письмо до Барт'ї захитало мою віру в твою невинність — докинула мати Камбізеса.

— А прецї то все було таке просте і природне — сказала на то Нітетіс. — Возьми, моя мати, отсей лист з Єгипту. Крезус нехай тобі его переложить. Може я була необачна. Нехай тобі, мій королю, скаже твоя мати, що потреба. О, прошу, не сьмій ся з моєї бідної, хорої сестри. Коли Єгиптянка раз полюбить, то не може вже нїколи того забути. Менї так жаль! Конець приходить! Послїднї години були занадто страшні! Той страшний вирок смерти, який відчитав менї Боґес, той страшний чоловік, той вирок змусив мене зажити отрую. Ах, моє серце!

По сих словах позалила ся она старушцї на колїна. Лїкар Небенхарі прискочив зараз до недужої і дав їй кілька капель якогось нового ліку і сказав: Я то собі зараз погадав! Зажила отрую і певно умре хоч сей лїк від отрую продовжить їй житє ще на кілька годин!

Камбізес стояв коло него блїдий і як би задеревлїлий та уважав на каждий его рух, підчас коли Атоса сльозами зливала чоло приятельки.

— Принести молока і нехай хто піде по мою велику скриню з лїками — приказав лїкар від очий. — Закличте також служниці нехай еї занесуть, бо передовсїм треба їй спокою.

Атоса побігла до побічної комнати, а Камбізес спитав лїкаря не дивлячись на него: Чи нема вже нїякого ратунку?

— Отруя, яку она зажила, зробить смерть нехибно!

Тогди король відтрутив лїкаря від недужої і крикнув: Але она мусить жити! Я то приказую! Не сьміє умерти! Ходи сюди, евнуху! Закликати всїх лїкарів які лиш є у Вавилонї, всїх ереїв і мобедів*). Она має жити, чуєте, мусить жити, я, король, так приказую!

В сїй хвили Нітетіс отворила очи, як коли б хотїла сповнити приказ свого велителя. Еї лице було обернене до вікна. На кипарисовім дереві перед ним сидїла райска птиця з золотим ланцушком на нозї. — Недужа глянула насамперед на припавшого коло неї милого, котрий горячими устами дотулив ся еї руки. Усьміхаючись шепнула она: „Ах, то щастє! — Відтак побачила птицю, показала на ню лївою рукою і сказала: О, дивіть ся, дивіть ся! Птиця бога Ра, Фенікс!

Замкнула очи і зараз по тім взяла еї сильна горячка.

ТОМ III.

ГЛАВА ПЕРША.

Прексаспес, посол короля, один із найзнаменитших двірских урядників, привів Ґаумату, любого Мандани, котрий дійстно так був подібний до Барт'ї, що аж дивно ставало, недужого і покалїченого, так як був, до Вавилону. Тут чекав він у вязници на вирок судії, підчас коли Боґеса, того, що его намовив, мимо всїх заходів уряду сторожи безпечности не можна було нїгде відшукати. Підчас коли нарід на улицях Вавилону глотив ся, було ему легко втечи звістними нам вже спадними дверми на висячих городах. Скарби, які знайдено в его помешканю, були величезні. Цїлі скринї, повні золота і всїляких дорогоцїнних прикрас, які міг легко роздобути собі на своїм становищи, занесено до королївскої скарбници, звідки они вийшли. Але Камбізес був би охотно і в десятеро тілько заплатив, що тї скарби були варті, щоби лиш дістати зрадника в свої руки.

В два днї по увільненю обжалованих казав він на розшуку Федіми завезти всї жительки жіночого дому крім своєї матери, Атоси і Нітетіси, що борола ся з смертию, до Сузи. Кількох висших евнухів усунено з їх високих становищ. Цїла каста мусїла покутувати за злочин свого члена, котрий ушшов кари.

Оропастес, котрий вже обняв був уряд заступника короля і доказав був зовсїм ясно свою невинність в злочинї свого брата, надїлив був опорожненими достоїньствами самих магів. О демонстрациях, які зробили були Вавилонцї в користь Барт'ї довідав ся король аж пізнїйше, коли нарід вже був розійшов ся. Мимо своєї журби про Нітетісу і мимо того, що майже виключно лиш еї доглядав, казав він здавати собі точну справу з того, що діяло ся, і велїв строго карати проводирів бунту. Єму здавало ся, що з того, що стало ся може здогадувати, що Барт'я старає ся о прихильність народу, та був би може вже тепер показав ділом своє невдоволенє, як би лїпше его чувство не казало було ему, що не він Барт'ї, але Барт'я ему має простити. Мимо того не міг він позбути ся тої гадки, що его брат, хоч би й не причиняв ся сам до того, був причиною тих сумних подій з послїдних днїв, а так само не міг придушити в собі бажаня, щоби его позбути ся. Длятого він дуже радо згодив ся на жадане молодця, щоби той зараз вибрав ся в дорогу до Навкратіс.

В два днї по своїм увільненю попрощав ся Барт'я дуже сердечно з своєю сестрою і матїрю і вибрав ся в дорогу. З ним поїхали Ґіґес, Зопірос і численна дружина, що везла дорогоцїнні подарунки від Камбізеса для Сафони. Дарій не поїхав, бо его не пустила любов для Атоси. Та й недалекий був час, коли він на приказ свого батька мав взяти собі за жінку Артистону, доньку Ґобріяса.

Барт'я з важким серцем розставав ся з приятелем, котрому радив, щоби він що до Атоси був як найосторожнїйший. Касандана знала тепер о тайнї залюбленя і обіцяла примовити за Дарієм слово у короля.

Коли хто, то син Гістаспа міг кинути оком на доньку Кироса, бож він прецї був близько споріднений з пануючим домом, бо ж прецї і він, так само як і Камбізес, належав до Пазарґадів; також его племя було молодшою лїнією пануючої династиї а длятого і не менше

*) Перскі духовники: „мобед“ значить „пан магів“, отже здає ся, що то були духовники висші своїм становищем від магів.

казав поробити на борзї направу, але та не помогла нїчого. Коли звістна фірма Матраї, що має у Франциї монополь цементових робіт і зелїзних каблїв, казала здоймити руштованя, роздав ся в недїлю о четвертій годинї страшенний гук і цїла кладка завалила ся, з землї підняв ся страшенно великий туман пороху, а то все разом зробило в місті таке враже, що на виставі настала якась експльозия і горять будинки. Тимчасом на місци катастрофи чути було лиш крики і зойки. На разї й нїхто не думав о ратунку, бо серед густого туману пороху нїчого не було видко але по хвили кинулись люди ратувати. Попід кладку, длятого, що то була недїля і що руштованє було вже усунене переходило богато людий, отже кого катастрофа захопила того й убила або покалїчила. В першій хвили видобуто зпід звалищ купця Самуеля, котрий вибрав ся був з жінкою і двома донечками на прохід; як-раз ішли попід кладку коли захопила їх катастрофа. Самуеля і жінку убило на місци а двоє сиріток уратовало ся щасливо. Зараз надїхала і сторожа пожарна з сикавками та всїлякими приладами до гашеня, бо в першій хвили дано їй знати, що на виставі горить. Але зараз розпочала ся правильна робота ратованя жертв катастрофи. Видобуто девять трупів і богато тяжко покалїчених людий, з котрих один зараз помер. Кілько єсть покалїчених і кілько поправдї згинуло, годї доси докладно знати, позаяк часописи пишуть о тім мало, щоби не викликувати переполоху. Безпосередною причиною катастрофи мала бути не хибна конструкция, анї не лихий материал, лиш здаєсь сама вага сеї будівлї — 1600 кільограмів на 1 квадр. метер. А всеж-таки можна мимо нещасливих жертв катастрофи сказати: щастє, що то не стало ся тогди, коли би по тій кладцї ішли були тисячі людий до ґльобуса; аж тогди могла була катастрофа прибрати величезні розміри.

— **Померли:** о. Теодор Лисяк, сьвященик-ювілат, парох в Долшневі, деканата варяжского, перемиської епархії, дня 10 цьвітня, в 83 ім роцї житя, а 57-ім сьвященьства; — Олекса Пришляк, ученик VI ої кляси рускої ґімназиї у Львові, дня 27 цьвітня в Вислобоках, пов. львівского.

Телеґрами.

Віденъ 3 мая. Угорский президент мінїстрів Сель нараджував ся вчера з ґр. Ґолуховским і дром Кербером, а відтак був на авдиенциї у Цїсаря. По полудни відїхав Сель до Будапешту.

Льондон 3 мая. Льорд Робертс телеґрафує з Блюмфонтена: Ґен. Гамільтон ударив на північ від Табанчу, коло місцевости Гонтнек на сильний відділ Бурів під проводом ґен. Боти. В ночи відійшли там анґлїйскі войска на поміч.

Льондон 3 мая. Ґен. Гамільтон відкинув Бурів зпід Гонтнек на північ. Бури все стріляють на анґлїйский табор, так що треба его буде перенести в безпечнїйше місце.

Льондон 3 мая. Times доносить з Мафекінґа, що число облягаючих Бурів виносить 3000 людий. Они мають богато пушок.

Наполї 3 мая. Італїяньский наслїдник престола виїхав вчера до Берлина.

Курс львівский.

Дня 2-ого мая 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	676·—	690·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	550·—	557·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	98·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·70	93 40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·60	100·30
4% листи застав. Банку краєв. .	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	93 50	94.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·50	93·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96 80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·80	101 50
„ „ „ „ 4½%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92 20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	65·—	72·—
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·25	43·—
Угорскі черв. хреста	21·—	22·60
Італ. черв. хреста	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа	63·50	65·50
Базиліка	13·80	13·80
Joszif	7·—	8·40
Сербскі табакові	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·34	11·54
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·10	118·60
Доляр америк.	4·80	5·09

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 5 сот.
2. Замкненя місячні . . . „ „ 5 „
3. Інвентар довжників . „ „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 5 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 5 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 6 „
9. „ уділів членьских „ „ 5 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч 10, І. поверх.

[...]ятним як і ся [1]. Єго батько називав ся головою всеї державної шляхти і яко такий був управителем провінциї Персиї, рідного краю, котрому завдячували початок величезна всесьвітна держава і єї володїтель. Коли би вимерла родина Кироса, то потомки Гістаспа мали повне право до наслїдства на перскім престолї. Длятого був Дарій, поминаючи вже зовсїм его особисті прикмети, рівнородним женихом для Атоси. А всеж-таки годї було вже тепер зважити ся просити короля о призволене. При своїм понурім настрою, в якім він находив ся від часу послїдних подій, міг він був легко дати відмовну відповідь, а таку треба би було серед всяких обставин уважати за невідкличну. Так отже поїхав Барт'я в далекий сьвіт не заспокоєний що до будучности так дорогої ему пари.

Крезус обіцяв ся і тут бути посередником та звів Барт'ю на короткий час перед его виїздом з Фанесом.

Молодець приняв Атинця, про котрого наслухав ся від своєї милої тілько красного і доброго, з великою щиростию і позискав собі борзо прихильність многодосьвідного мужа, котрий дав ему неодну добру раду на дорогу і поручаюче письмо [2]) до Мілезийця Теопомпа в Навкратісї а наконець попросив о розмову в чотири очи.

Коли Барт'я з Атинцем вернув знов до приятеля, був якийсь дуже поважний і задуманий; але незадовго забув свою журу і жартував з товаришами, коли вечером на прощанє весело запивали. Заким рано на другий день сїв на коня, казав Небенхарі попросити его о послуханє. Лїкаря від очий допущено до него і той попросив его, щоби він взяв з собою до Єгипту обемистий звиток паперу, лист до короля Амазіса. В листї тім були обширно описані страданя Нітетіси і він кінчив ся словами: „Отгак тота бідна жертва твоєї честилюбивости скоротає за кілька годин свій молоденький вік від отруї, котрої зажила з розпуки. Як губка стирає образ з таблицї, так стирає самоволя могучих сего сьвіта щастє людского житя. Вигнанки з вітчини і своєї посїлости коротає свій вік твій раб Небенхарі; яко самоубийниця гине нещастна донька египетского короля. Тїло єї рознесуть пси і орли після перского звичаю. Горе тим, що позбавили невинних щастя на земли і спокою на тамтім сьвітї!“

Барт'я обіцяв тому понурому чоловікови забрати з собою се письмо, котрого змісту не знав, поставив, окружений ликуючим народом, камені перед брамами міста, котрі після перского забобону [3]) мали забезпечити ему подорож, і виїхав з Вавилону.

Тимчасом лагодив ся Небенхарі вертати на своє становище при смертельній постели Єгиптиянки.

(Дальше буде)

[1]) В написи з Беґістану знайшла ся родопись Дарія, котра дасть погодити ся з тою, яку нам лишив Геродот.

[2]) З вельких місць в клясиках показує ся, що стародавні Греки брали з собою в дорогу порученя, котрими були або письма або відбитки печаток. Такі поручаючі письма або знаки звали ся „сімболя“ ([illegible]). Про пашпорти за границю „сфраґіс“ ([illegible]) згадує Арістофанес 1212 р. На такім пашпортї була прибита державна печатка. Локрийцї мали на віи нїби за герб вечірну зорю, Самійцї ліру і т. д. При однїй египетскій мумії з часу Птолемеїв знайдено ще запечатане таке поручаюче письмо, написане на папірусї. Якийсь Тімоксенес писав до Мосхіона, вставляючись за чоловіком, котрого імя в тім листї затерло ся, а котрий, заким ще міг віддати то письмо, помер в дорозї. То письмо вложено ему до домовини. Оно так звучить: „Тімоксенес поздоровляє Мосхіона. — М....с, що передасть тобі сей лист, єсть братом Фільона, котрий перебуває у епістольоґрафа (тайного секретаря) Лїзіса. Старай ся о то, щоби сему чоловікови не стала ся якась кривда. Єго батько єсть також тут у Петопуріса Другого. Се письмо дано ему, як також і знак від моїх свояків“. Знаком була палєта, якої уживали египетскі писарі, а до котрої був лист прикріплений.

[3]) Той забобон єсть ще до нинї у Перзів.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам [illegible]

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).